

Jarní žena

Čtyři roční období jaro, léto, podzim a zima představovali krásné ženy. Letní žena oteplila celou zemi, paprsky slunce si pohrávaly se zemí. Léto rychle ukončilo vládu nad zemí, poté převzala vládu podzimní žena. Vše se náhle ochladilo, listí stromu se zbarvilo, celá zem byla pestrobarevná. Podzim rychle skončil vládu nad zemí a moc převzala zimní žena. Celé okolí bylo studené a na zem padal sníh, krajina byla náhle bílá. Zima byla opět velmi dlouhá.

Přišel konečně čas, aby vládu převzala jarní žena. Sníh roztál, vše se začalo probouzet i samotná země, vše naráz rozkvetlo a značně se oteplilo. Příroda se probudila po kruté zimě a nastalo konečně období jara. Rosa na louce se třpytí jako perly a rozmáčí trávu. Začíná jaro. Slunce svítí na zem svými paprsky. Všechno kolem je velmi pestré. Z dálky byl slyšet šum, je to bubláni nedalekého potoka. Konečně bude lépe po kruté zimě, probleskne hlavou zdejšímu mladíkovi v jedné malé vesničce.

Náhle tu byl 1. květen. Páry chodili pod rozkvetlou třešň, aby se mohly zde tradičně políbit. Jarní žena byla v pokušení. Neodolala a vynořila se do světa lidí, vzala na sebe podobu člověka.

Lidé se na ni dívali, snad proto, že byla neobyčejně krásná. Takovou krásu snad nikdy předtím nikdo neviděl. Stála tiše před třešní a záviděla milencům. Náhle jí někdo zakryl oči, potom uviděla opět světlo. Náhle si stoupl si před ní mladý muž s trsem drobného koniklece v ruce. Jarní žena se začervenala a s úsměvem kvítí přijala. Byl to mladík ze zdejší vesnice, právě se vracel z lovu. Jarní žena ho okouzila a on se jí líbil také. Ti dva tam stály až do večera, až se do sebe zamilovali.

Každý den se pod třešní setkávali a užívali si ho jako by byl jejich poslední. Když přišel poslední jarní den, políbili se naposledy večer pod třešní. Najednou se zvedl vítr a ona se začala proměňovat ve svou skutečnou podobu. Z nohou se jí staly kořeny a z rukou větve, musela před svým milým utéci zpět do svého nadpřirozeného světa.

Tam už na ni čekaly všechny její sestry. Letní žena zjistila, čeho se dopustila její sestra a pověděla to ostatním. Poté přišel nekompromisní rozsudek.

Zimní žena četla z papíru: „Jarní ženo,“ porušila jsi zákony. Vstoupila jsi do světa lidí. Ten největší zákon jsi porušila, zamilovala ses do člověka a ke všemu s ním čekáš nyní dítě! Se sestrami jsme se rozhodli k tomuto: „Už nikdy nevzkročíš do lidského světa! Nikdy se neuvidíš se svým milovaným! Dítě, které s ním čekáš, porodíš a bude odneseno k němu domů! Tím skončil oficiálně soud!“

A tak měsíce rychle utíkali. Bříško jarní ženy se zvětšovalo. Muž každý den chodil pod třešní a čekal na ni. Podzimní žena to vše sledovala, bylo jí líto své sestry. Přišel den, kdy jarní žena porodila krásnou holčičku. Její sestra vzala miminko, dala ho do košíku a jelikož bylo již jaro, tak do něj přidala hrstku konikleců na vysvětlenou pro muže. Přišla do světa lidí, zaklepala na dveře, kde bydlel muž. Košík položila a zmizela. Na to se otevřeli dveře. Překvapený muž hleděl na košík, bez váhání ho vzal dovnitř.

Přišlo opět jaro. Žena v samotě tiše plakala, vykonávala svojí práci. Za své pokušení musela zaplatit tím nejvyšším trestem. Kdyby byla ptáček, nebyl by v tom háček a ona by mohla odtud uletět, daleko pryč.

Bylo 1. května, pod třešní stál muž s děťátkem. Jarní žena přes zrcadlo je sledovala. Na důkaz, že o nich ví, nechala třešní lístky vznášet se po větru okolo nich.

*„Podívej, maminka nás pozdravuje,“ ukázal muž na třešňové lístky muž.
Jarní žena se po dlouhém čase opět usmála.*